အတွဲ—၄။ အမှတ်—၇။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၁၃ ခု၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၁၃ ရက် (၁၂-၂-၅၂)

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်၊

သစ်တပင်ကောင်းသော.......

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း-သာညွန့်

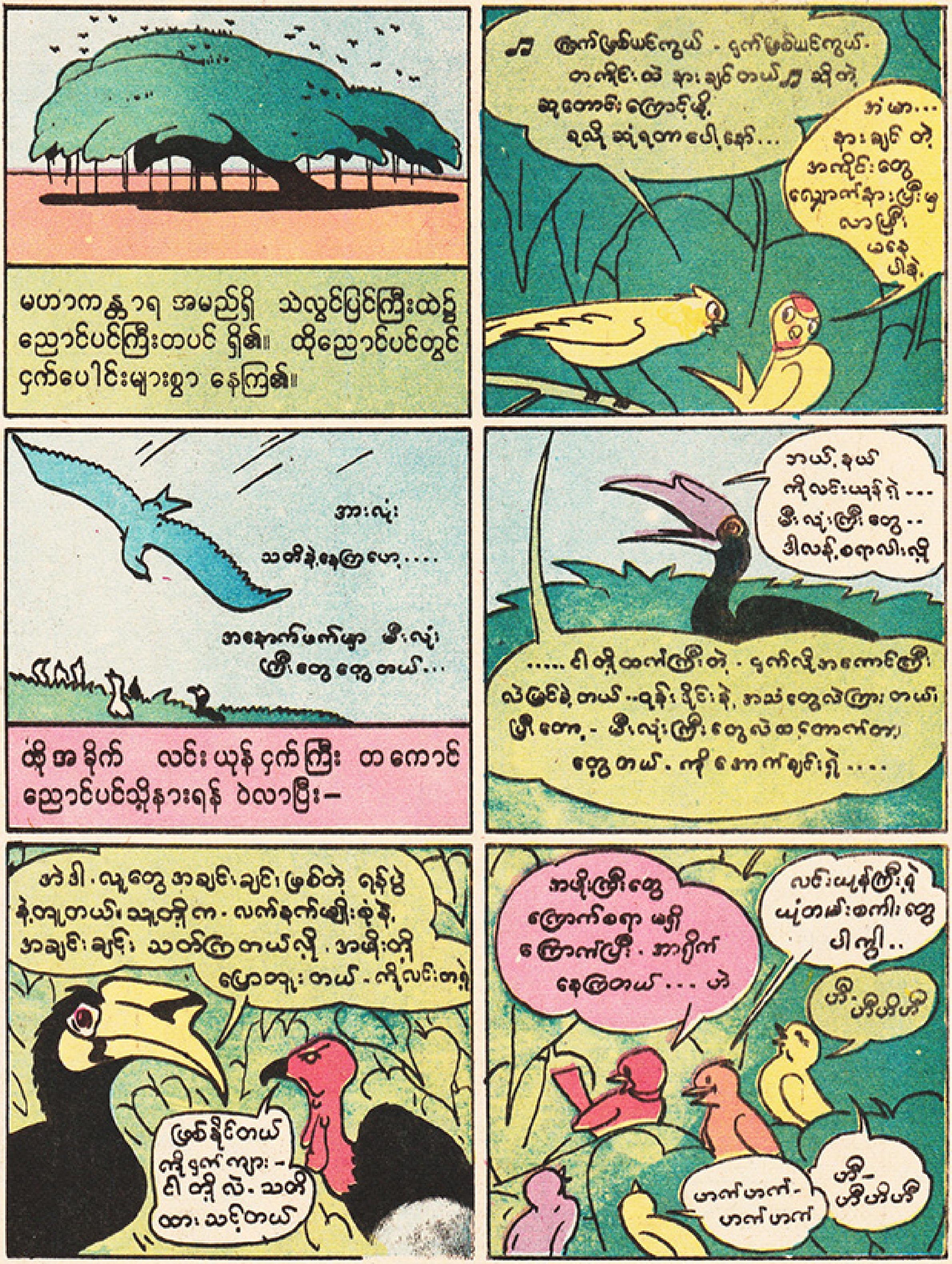

တပတ်မျှ အကြာတွင် ညောင်ပင်အောက်သို့ လူတစု ရောက်ရှိလာလေသည်။
အားလုံး ငှက်တွေ - သတိ ဘေးကင်းရာသို့ ရှောင်ကြလော့.. ....
ထိုအခါ လင်းယုန်ကြီးက သတိပေး၍ ငှက်အချို့ ပြောင်းပြေးကြသော်လည်း—
ခစ်ခစ် - ခစ်ခစ်...
ဟား ဟား
ငှက်အငယ်စားများကား-
ပျံထွက်သွားသော ငှက်တို့သည် မနီးမဝေး ဒေသ၌ ပုန်းအောင်းနေကြ၏။
ဒိုင်း
ခဏမျှကြာလျှင်.......
အမယ်လေးလေး.....
ဗုံးသံစဲသော်—

ဟာ မျာ.. အပင်ကြီးဖို့ ကြာမှာပေါ့ မျာ...
ကြာတာနဲ့ . မကြာတာ မထူးပါဘူး... တို့မနေ ရတောင် - နောင်လာ - နောက် သားတွေ အတွက် ပေါ့
ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်
ပညာရှိ ဦးဇီးကွက် ရဲ့ အကြံ ကို ထောက်ခံ ပါတယ်
မှန်တယ်
သဘောတူတယ်
ဦးရသေ့ကြီး ... ကျနော်များ ကို သစ်တပင်လောက် မ,စ,ပါ
ငါလဲမြင်လိုက်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးကွဲ... ရော့ - ငါ - တောင်ဝှေး လုပ်ဖို့ ထားတဲ့ - သံလွင်ကိုင်း ကို ယူသွားပြီးစိုက်ကြ...
ရေလဲ - မှန်မှန် လောင်းကြပေါ့
သို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးထံသွားရောက်ကြပြီး –
ကဲ - ရေလိုတယ်ဟေ့ ..... မနက်တကြိမ် ညတကြိမ် လောင်းမှ ဖြစ်မယ်...
သံလွင် ကိုင်းကို ယူလာကြပြီး ညောင်ပင် ဟောင်း နေရာတွင် စိုက်ကြလေသည်။
ငှက်ကြီးငှက်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ဝေး လံသောအရပ်မှ ရေကို ငုံယူလာပြီး လောင်း ကြ၏။
ပျော်တယ် ပျော်တယ် - ရှိပျော်တယ်
မိုးပေါ်က ဝဲပြတဲ့ ဖိုးလမင်းနှယ်...
ရှိဆုတောင်းမယ်
များမကြာမီ ---
အင်း .... ငါတို့ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခ
နှစ်ကာလ အတန် ကြာလတ်သော် သံလွင်ပင်ကြီးသည် အသီးအပွင့်များ ဝေဆာလာလေ တော့သည်။

ခွေးလိမ္မာ
ငသောကြာ
ရေး • ဒေါ်လေးစမ်း
ဒီခွေးကလေးကို ငါမွေးထားမှတ်
ဒီနေ့သောကြာနေ့ ဆိုတော့ မင်းနာမယ် ကိုငသောကြာလို့ ခေါ်ရမယ်
တနေ့တွင် လယ်သမားကြီး ဦးတိုးဝသည် လမ်းသွား ရင်း ခွေးငယ်တကောင် ကောက်ရလေသည်။
ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဟာ ငါ့အဖော်ပဲ ကဲ-ဝဝစား ကွာ
အိမ် ပြန်ရောက်လျှင် ခွေးကလေးကို ကောင်း စွာ ကျွေးမွေးထားလေသည်။
နံနက်တိုင်း ဦးတိုးဝ လယ်တော သွားလျှင် ငသောကြာလည်း လိုက်လေ့ရှိသည်။
တညနေတွင်မူ ငသော ကြာ တကောင် တည်း ရွာသို့ပြန်လာပြီး....
ဟေ့-ဟိုမှာ ငသောကြာ တကောင်တည်းပြန်လာပါလား ဦးတိုးဝ လာမပါဘူး၊
အေးကွ၊ အခုလဲ ဒို့ဆီကိုပြေး လာနေတယ်၊

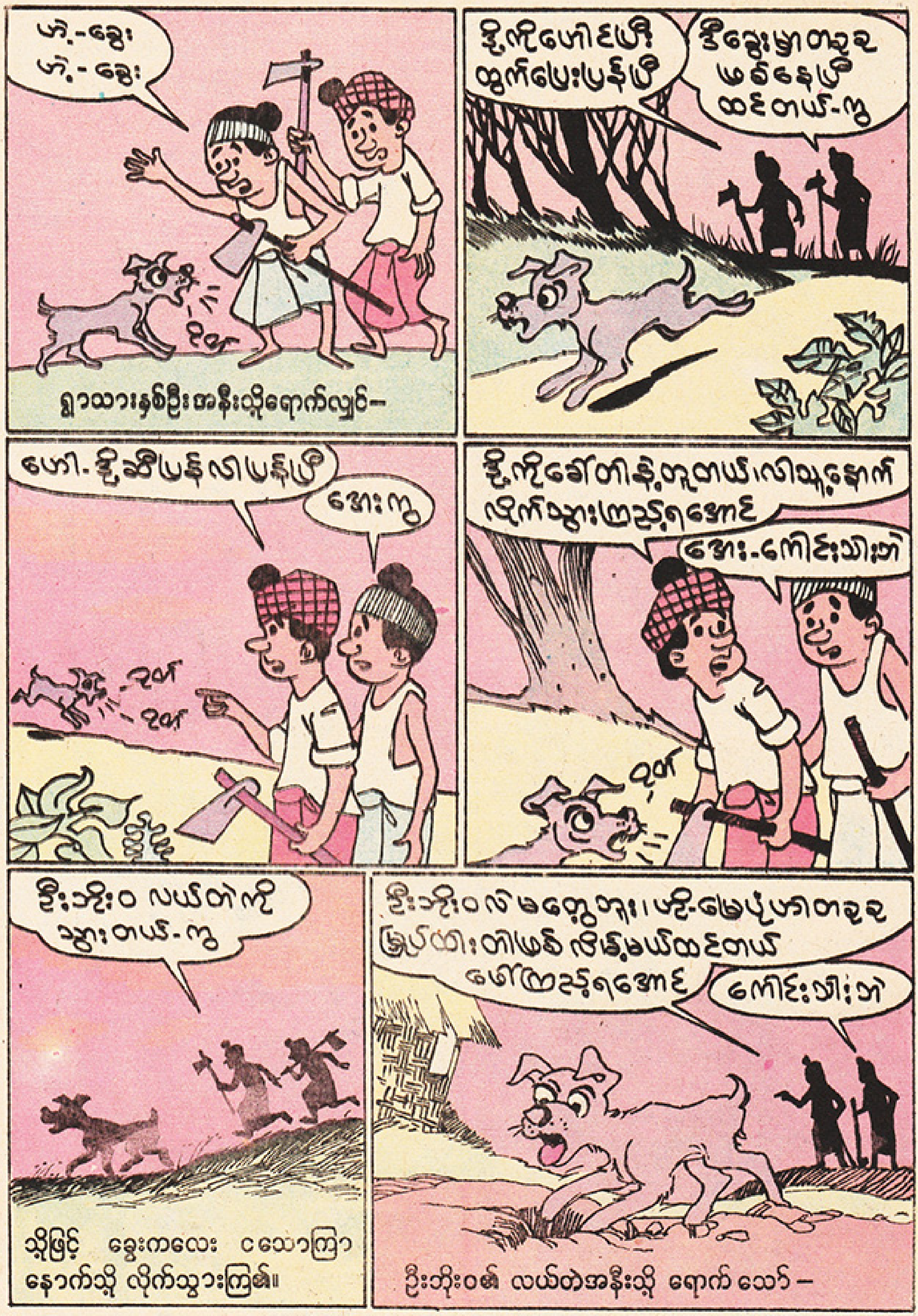
ဟဲ့-ခွေး
ဟဲ့-ခွေး
ဝုတ်
ရွာသားနှစ်ဦးအနီးသို့ရောက်လျှင်—
ဒို့ကိုဟောင်ပြီး ထွက်ပြေးပြန်ပြီ
ဒီခွေးမှာ တခုခု ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်-ကွ
ဟော-ဒို့ဆီပြန်လာပြန်ပြီ
အေး-ကွ
ဝုတ်
ဝုတ်
ဒို့ကိုခေါ်တာနဲ့တူတယ်၊ လာသူ့နောက် လိုက်သွားကြည့်ရအောင်
အေး-ကောင်းသားဘဲ
ဝုတ်
ဦးဘိုးဝ လယ်တဲကို သွားတယ်-ကွ
သို့ဖြင့် ခွေးကလေး ငသောကြာ နောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။
ဦးဘိုးဝလဲ မတွေ့ဘူး၊ ဟိုး-မြေပုံဟာ တခုခု မြှုပ်ထားတာဖြစ် လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဖော်ကြည့်ရအောင်
ကောင်းသားဘဲ
ဦးဘိုးဝ၏ လယ်တဲအနီးသို့ ရောက်သော်—

ကဲ-မြန်မြန်ပေါ်ဟေ့
ဟာ-ဦးဘိုးဝ အလောင်းကြီးပါလား သူ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး သတ်ထားတာ ဖြစ်မှာဘဲ
ကဲ-ရဲစခန်းကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်
ဦးဘိုးဝသတ်တဲ့လူသတ်သမားကို အမြန်ဆုံးရှာဖမ်း အရေးယူပါမယ်
ရဲစခန်း ရောက်သောအခါ –
ရဲသားများသည် ခွေးလိမ်မာကို ခေါ်ပြီး လူသတ်သမားကို ရှာဖွေကြသည်။
ကဲ-ဦးဘိုးဝကိုသတ်တာမင်းဘဲမဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောနော်၊ ရာဇဝတ်ဘေးဟာပြေး လို့မလွတ်ဘူး-ကွ
ဟုတ်ပါတယ်-ဆရာ
မကြာမီ ရဲအဖွဲ့၏ ကြိုးစား ထောက်လှမ်းမှုကြောင့် လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းမိလေ၏။
ကျေးဇူးရှင်မှန်းသိတတ်တဲ့ ခွေးကလေးကို ဒို့ကဘဲဆက်ပြီး ကျွေးမွေးထားကြတာပေါ့-ကွာ
ပြီး

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
ကျော်ကျော်

ကက်ပတိန်စကော့

ကက်ပတိန်စကော့သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရေတပ်အရာရှိတဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့သော သူ့ရဲကောင်းတယောက်ဖြစ်၏။

၁၉၁၀ ခု အောက်တိုဘာလတွင် စကော့သည် နယူးဇီလန်မှနေ၍ ခရီးစခဲ့ပေသည်။ သူနှင့်အတူ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၆၀ ပါရှိ၏။ မော်တော်စွပ်ဖားများ၊ မြင်းပုများနှင့် စွပ်ဖားဆွဲ ခွေးများကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ဝင်ရိုးစွန်း ခရီးကား မိုင် ၉၅၀ ခန့်ရှိသော ခရီးရှည်ကြီးဖြစ်၏။

ခရီးစသော် မော်တော်စွပ်ဖားများက ပဌမထွက်သွားကြ၏။ သို့သော် များမကြာမီ အင်ဂျင်စက်များပျက်သွားသဖြင့် ယင်းတို့ကိုအသုံးမပြုနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မြင်းများနှင့် ခွေးများက ရိက္ခာအပြည့်ပါသော စွပ်ဖားများကိုဆွဲကြရ၏။ အေးမြသော ဆီးနှင်းဒဏ်ကြောင့် မြင်းအချို့မှာ သေဆုံးကုန်ကြလေသည်။

တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှ မိုင် ၄၀၀ ကွာဝေးသည့်အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရေခဲမြစ်တစင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရသည်။ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ သွားသောလမ်းသည် ထိုရေခဲမြစ်၏ အထက်ပိုင်း၌ရှိ၏။ စကော့သည် မသေပဲ ကျန်ရှိနေသေးသော မြင်းများကို အစာအလို့ငှာ သတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခွေးများကို လူနှစ်ယောက်နှင့် အတူလာရာအရပ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် စကော့နှင့် သူ့လူများသည် စွပ်ဖားများကိုကိုယ်တိုင်ဆွဲကာ ရေခဲမြစ်ကို ပင်ပန်းစွာ ဆန်တက်ကြရပေသည်။

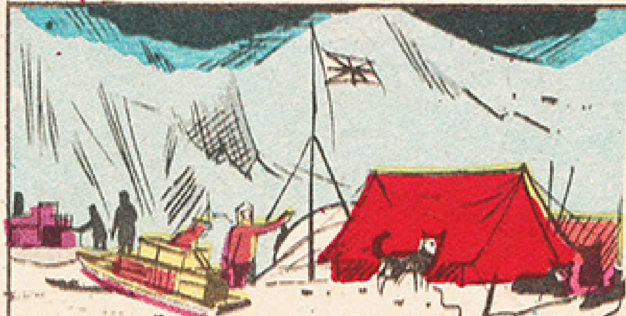

တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှ မိုင် ၂၀၀ အကွာသို့ ရောက်သောအခါ စကော့သည် ဒုတိယအသုတ်အဖြစ် လူလေးဦးမှအပ ကျန်လူအားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ပြန်လွှတ်ရခြင်းမှာ လမ်းခရီးသည် လွန်စွာကြမ်းတမ်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို အကြောင်းမဲ့ မသေစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စကော့နှင့်အတူ ဗိလဆင်၊အုတ်၊ဗိုးဝါး၊အီဗင်အမည်ရှိသောအဖော်လေးဦးတို့သည်ဆက်၍ခရီးနှင်ခဲ့ကြ၏။ ၁၉၁၂ ခုဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ရောက်ရှိကြပေသည်။ သူတို့သည် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းတွင် ယူနီယံဂျက်အလံကို စိုက်ထူပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အပြန်ခရီးတွင် ရာသီဥတုသည် တနေ့ တခြား ဆိုးရွားလာ၏။ နှင်းမုန်တိုင်းများလည်း ကျရောက်လာသည်။ အစားအစာလည်း ခေါင်းပါးလာလေပြီ။ အီဗင်မှာ ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ကြာရှည် ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပဲ သေဆုံးသွားရှာ၏။ စကော့ကိုယ်တိုင်လည်း လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိပြီးလျှင် ကျန်သုံးဦးမှာလည်း နှင်းခဲများဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။

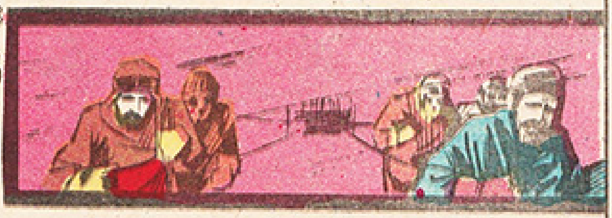

အလွန်ဖျားနာနေသော အုတ်သည် မိမိရှိနေလျှင် အဖော်များအဖို့ ဝန်လေးနေတော့မည်စိုးသဖြင့် မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် သူကိုယ်သူသတ်သေသွားရှာသည်။ မတ်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ကျန်လူ သုံးဦးမှာလည်း နှင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးကြရရှာတော့သည်။

ကက်ပတိန်စကော့သည် သူ၏ ခရီးစဉ်ကို မှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် ရေးသားထားခဲ့ပေသည်။ စကော့တို့ သေဆုံးပြီး ရှစ်လခန့် အကြာတွင် စကော့၏ အလောင်းနှင့် အတူ ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးကို အခြား ခရီးသည်များတွေ့ကြရ၏။ ထိုခရီးသည်များသည် စကော့နှင့် သူ့လူများ၏ အလောင်းများကို ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် မြေပုံပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်များ စိုက်ထူပြီးလျှင် ''စိတ်မလျှော့ပဲကြိုးစားရှာဖွေ စွန့်စားခဲ့သော အာဇာနည် သူရဲကောင်းများ'' ဟူ၍ စာတမ်း ရေးထိုးထားခဲ့ကြလေသည်။

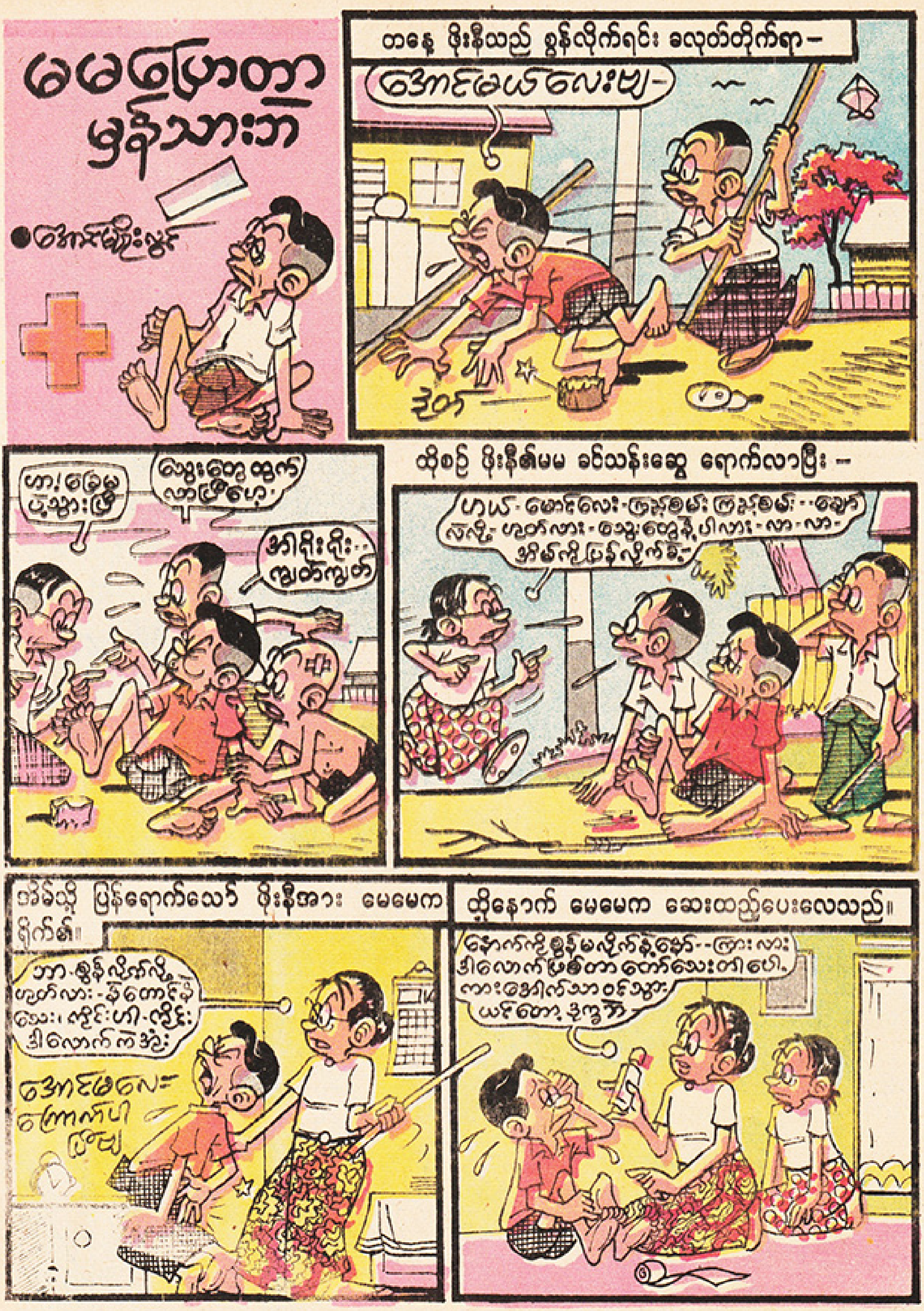

မမပြောတာ မှန်သားဘဲ
တနေ့ ဖိုးနီသည် စွန်လိုက်ရင်း ခလုတ်တိုက်ရာ—
အောင်မယ်လေးဗျ—
သွေးတွေ ထွက် လာပြီဟေ့
အာရိုးရိုး.. ကျွတ်ကျွတ်
ထိုစဉ် ဖိုးနီ၏မမ ခင်သန်းဆွေ ရောက်လာပြီး —
ဟယ်-မောင်လေး-ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း--ချော် လဲလို့-ဟုတ်လား-သွေးတွေနဲ့ပါလား-လာ-လာ- အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့-
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် ဖိုးနီအား မေမေက ရိုက်၏။
အောင်မလေး ကြောက်ပါပြီဗျ
ထို့နောက် မေမေက ဆေးထည့်ပေးလေသည်။

တနေ့တွင် ခင်သန်းဆွေသည် မေမေ ခိုင်း
သဖြင့် လမ်းထိပ်ဆိုင်သို့ ထွက်လာစဉ် –
ဟေ-
ဖိုးနီသည် တံယောက်တည်း ခြေဖဝါးမှ ပုလင်းကွဲစူး
သော ဒဏ်ရာကို သဖြင့် သိပ်နေသည်။
ခင်သန်းဆွေက အတင်းဆွဲခေါ်သော်လည်း
ဖိုးနီက ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသဖြင့် –
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် မေမေက ဖိုးရိမ်တကြီးဖြင့်-

ဆွေမျိုး
သားချင်းများ
ကိုတုး - သားတို့ကြီးကြီး အိမ်ကို သွားလယ်မလို့ လိုက်အုံးမလား
ဟင့်အင်း - မလိုက်ချင် ပါဘူး
ဖိုးတုးသည် ဆွေမျိုးကို မခင်တွယ် တတ်ပေ။
သူ့မေမေ၏ ဆွေမျိုးများ အိမ်သို့ လည်း မလိုက်ချင်ပေ။
သူ့ဖေဖေ၏ ဆွေမျိုးများအိမ်သို့ သွားရန် ခေါ်လျှင်လည်း မလိုက်ပေ။
သားဘောလုံးကစားဖို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြီးပြီ
ဆွေမျိုးများ အိမ်တွင်မည်မျှအကြောင်း ကြီးငယ်ရှိရှိ ဖိုးတုး စိတ်မဝင်စားပေ။
ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားနေ တာဘဲ - အပိုအလုပ်တွေ ဘယ်သူ့အိမ်မှ မသွားချင် ပေါင်
တခါသော် ဖိုးတုး အကြီး အကျယ်ဖျားသဖြင့် ဆေး ရုံတင်ရစဉ် –
သက်သာရဲ့ လားဟေ့
စားချင်တာရှိယင် ပြောနော်
ကောင်းသွား မှာပါ
ဆွေမျိုးများက နေ့စဉ် လာပြီး –
သတင်းမေး အားပေးကြသဖြင့် ဖိုးတုး အလွန် အားတက်မိသည်။
အင်း - ငါကသာ ဝတ်တရား ပျက်ပေမဲ့ - ဆွေမျိုးတွေကတော့ ငါ့ကို ဂရုစိုက်ပါလား

သင် အဘယ်ကြောင့် မျက်တောင်ခတ်သနည်း

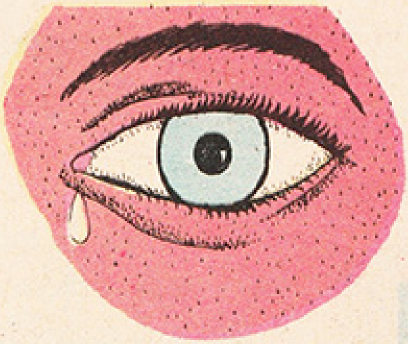

သင်၏ မျက်တောင်များသည် တနေကုန် မှန်မှန်လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ သင်အိပ်ပျော်နေမှသာ မလှုပ်ခတ်ဝဲ ငြိမ်နေကြသည်။ သင်မျက်တောင်ခတ်လိုလျှင် မျက်တောင်များက ခတ်ပေးသည်။ သို့သော် မျက်တောင်များသည် သင့်ဆန္ဒမပါဝဲ အလိုအလျောက် ခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်တောင်ခတ်ခြင်းဖြင့် သင်၏ နူနယ်သော မျက်စိများကို ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ထားသည်။ သင်၏ မျက်စိများ တည့်တည့်သို့ တစုံတရာတိုးဝင်လာလျှင် မျက်တောင်က သင့်မျက်စိကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်ထားပေးသည်။

မျက်တောင် ခတ်ခြင်းသည် မျက်စိများကို ဆေးကြောပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ မျက်တောင် ခတ်ခြင်းကြောင့် သင်၏မျက်ခွံများမှာ စွတ်စိုနေကြသည်။ ယင်းအချက်မှာ အရေးပါလှသည်။ ဖုန်မှုန့်ကလေးတခု သင်၏ မျက်ခွံများအောက်သို့ ဝင်သွားပါက စွတ်စိုနေသော မျက်လုံးတွင် ကပ်နေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မျက်ရည်များ ထွက်လာပြီး မျက်တောင် ခတ်လိမ့်မည်။ မျက်တောင်ခတ်သဖြင့် မျက်ရည်နှင့်အတူ ဖုန်မှုန့်ပါ ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ကြယ်ဖြူ

ဝါ၊ နီ၊ ပြာ၊ အနုအရင့် ဆေးရောင်ခြယ်ပါ။

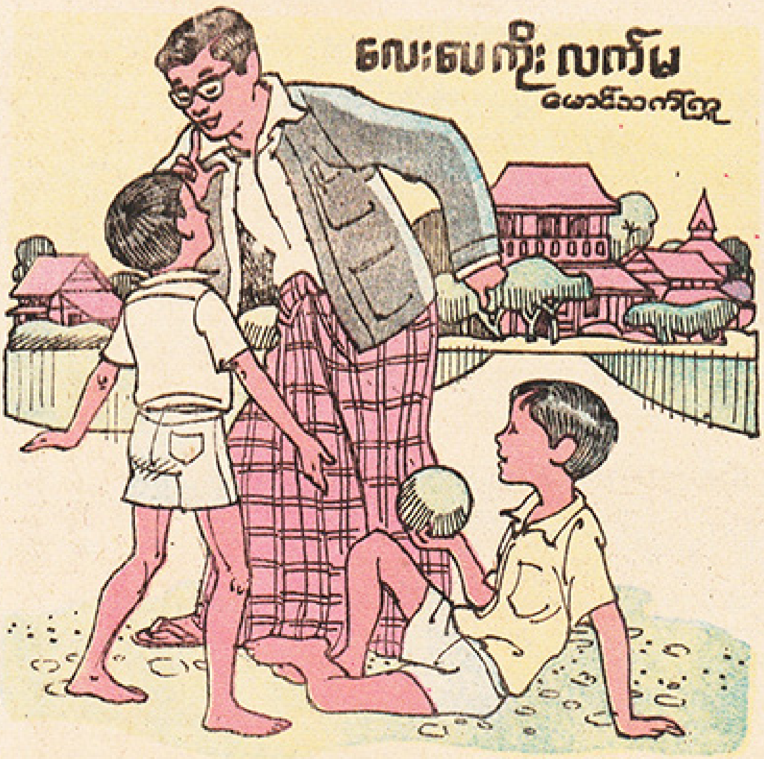

လေးပေကိုးလက်မ

မောင်သက်ကြူ

ဒီဇင်ဘာ အားကစားလသို့ ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်တွင် အပြေး ပြိုင်ပွဲနှင့် ဘောလုံးပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘောလုံးကန်ခြင်းကို အလွန် ဝါသနာပါ၍ ဘောလုံးကန်တော်သူ တယောက်အဖြစ် ရပ်ကွက်ထဲတွင် နာမည်ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘောလုံးပွဲမှာ လူငယ်ဘောလုံးပွဲ ဖြစ်သဖြင့် တဖက်လျှင် ကိုးယောက်သာ ပါဝင် ကစားရပါသည်။ အသက် ကန့်သတ်ချက်မှာ ၁၃ နှစ်အောက် ဖြစ်ပြီး အရပ်မှာ ၄ ပေ ၉ လက်မအောက် ဖြစ်ရပါမည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် ကန့်သတ်ချက်ကို မီသော်လည်း အရပ်ကမူ ၄ ပေ ၉ လက်မထက် အနည်းငယ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုနှစ် ဘောလုံးပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ခွင့် ရှိတော့မည် မဟုတ်သည့် အခြေသို့ ရောက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အရပ်ရှည်လာခြင်းကို အလွန်စိတ်ပျက်နေပါသည်။ လမ်းထဲမှ ထွန်းအေး၊ ထွန်းမြင့်နှင့် ချစ်စောတို့မှာ အရပ်ကန့်သတ်ချက်ကို မီကြပါသည်။ သူတို့နှင့် တွေ့စဉ် –

"ဒီနှစ် ငါတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဘဲကွာ"ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

"အို – ဘာမှမပူပါနဲ့သူငယ်ချင်းရာ။ အရပ် ပေတိုင်းမှာက မင်း ဦးလေး ဦးဘထင်ကြီးဘဲဟာ၊ ဘာများ ပူနေရတာလဲ။ နဲနဲပါးပါးဆိုယင် ခိုးတိုင်းလိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ထွန်းအေးက အားပေးရှာပါသည်။

"မင်းမပါ ယင်တော့ ဒို့အသင်း သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်သူငယ်ချင်း။ ဒီတော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်စမ်းပါ။ ဒီနှစ် ဒို့ဒိုင်းပိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်"ဟု ဂျပုချစ်စောကဆို၏။

"ဟာကွာ သူများတွေ့ သိသွား ယင် မကောင်း ဘူး" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

"အို – သူများ အသင်းတွေလဲ ဒီလိုဘဲ လုပ်ကြတာဘဲကွ" ဟု ထွန်းမြင့်က ပြောပြန် ပါသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ဦးလေးဘထင်ရောက်လာပြီး –

"ဟေ့ ကောင်တွေ – ဘာ

တိုင်ပင် နေကြတာလဲကွ" ဟု မေးပါသည်။

"ဒီကောင်က ဒီနှစ် ဘောလုံးပွဲမှာ သူ မကစားရတော့ဘူးလို့ပြောနေတယ် ဦးလေးရဲ့။ အဲဒါကြည့်လုပ်ပါအုံး"ဟု ထွန်းအေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မကစားရမှာလဲကွ"

"ကျွန်တော့်အရပ် မကိုက်တော့ဘူး ဦးလေး"

"အိုး– ဒီအတွက်တော့မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ နဲနဲပါးပါးဘဲ ခိုးတိုင်းလိုက်ယင် ရပါတယ်"

ဦးလေးဘထင်က ပေါ့ပေါ့ ကလေးပင် ပြောပြီး ထွက်သွားပါသည်။

× × ×

ဘောလုံးပြိုင်ပွဲနေ့သို့ရောက်လာ လေသည်။ အသင်းများမှာ အလွန်များနေသဖြင့် ပဌမတွင် လေးသင်းကို တအုပ်စုဖွဲ့ကာ ရှုံးထွက်ကန်စေပြီး၊နောက်ဆုံး ကျန်သော တသင်းကိုသာ ယူ၏။ ထိုနောက်အုပ်စုဗိုလ်ဖြစ်သော အသင်းများကို တဖန်ပတ်လည် အမှတ်ပေးစနစ်ဖြင့် ကစားစေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတသိုက်သည် ပွဲတိုင်းလိုလိုပင် ခြေစွမ်းပြ ကစားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသင်းကို အုပ်ချုပ်သူ ဦးစောက ကစားရာတွင် သူတပါးကိုမထိခိုက်စေရန်နှင့် မိမိကိုလည်း မထိခိုက်မိစေရန် အထူးသန့်ရှင်းစွာ ကစားဖို့ အမြဲ မှာကြားပါသည်။ စိတ်မဆိုးရန်၊ လူချ မကစားရန်နှင့် အားကစားစိတ်ဓာတ် ရှိစေရန်လည်း အထူး မှာကြားပြီးမှ ကွင်းထဲသို့ ဆင်းစေပါသည်။

နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲနေ့သို့ ရောက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အသင်း ကျိန်းသေနိုင်မည်ကို အားလုံးက သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ သိထားသည့်အတိုင်း နိုင်လည်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဆုယူသည့် နေရာတွင် လူငယ်ကလေး တယောက်က ကျွန်တော့် အနားမှ ကပ်၍ မကြား တကြား ပြောသွားသည်။ သူ့စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် အလွန်ရှက်သွားမိပါ တော့သည်။ သူ့စကားမှာ –

"နိုင်မှာပေါ့ကွာ– ဒီကောင်က အရပ် လိမ်ပြီး ဝင်ကစားတာကိုး။ မယုံ တိုင်းကြည့်ပါလား။ လေးပေ ကိုးလက်မ ကျော်နေပါပြီကွာ...."

× × ×

ပြည်ထောင်စုနေ့

မြို့ခြေဆိုင်းဆို့ မှိုင်းညို့ညို့၊
ပင်လုံခေါ် တဲ့မြို့။

ညီနောင်စုတို့ ဟိုရှေးခါ၊
ပေါင်းစည်းတိုင်ပင်ကာ။

ညီညွတ်စွာ ချစ်ပင်ပျိုး၊
မော်ကွန်း လက်မှတ်ထိုး။

တထောင့်ကိုးရာ့ လေးဆဲ့ခွန်၊
ဖေဖော်ဝါရီ လပြတ်မွန်။

နေ့ကိုညွှန် ဆဲ့နှစ်ရက်၊
လက်ချင်းတွဲလို့ဆက်။

မပျက်မကွက် ချစ်မေတ္တာ၊
ရှမ်း ချင်း ကရင်ပါ။

မွန်မြန်မာ ကချင် ကယား၊
စိတ်တူ ကိုယ်တူထား။

ညီနောင်ပွားတို့ ယုံယုံကြည်၊
အောင်ပွဲယူခဲ့သည်။

ပေါင်းစုညီ တို့မမေ့၊
ပြည်ထောင်စုရဲ့နေ့။ ။

စန္ဒာမြင့်

B. 517

ပန်းခြံ ဥယျာဉ်များ၌ အလှစိုက်ပန်း သစ်ပင် အဖြစ် တွေ့ရခဲသော်လည်း

လက်ထုတ်ပွင့်

လက်ထုတ်ပင်တို့သည် တပို့တွဲ၊ တပေါင်းမှစ၍ ကဆုန်၊ နယုန်တိုင်အောင် ပင်လုံးကျွတ် ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်ကြသည်။ ပန်းခိုင်တခိုင်တွင် လှပသော အဖြူရောင်အပွင့်များ တော်တော်များများ ပါရှိပါသည်။ ပွင့်ညှာတံသည် ရှည်၍ သေးသည်။ ပွင့်ချပ်အုံသည် အရင်းပိုင်းမှာ ရှည်ရှည်လုံးလုံး ဖြစ်ပြီးလျှင် အနီရောင် ပြေးနေတတ်သည်။ ပွင့်ချပ်အုံ၏ ထိပ်ဝရှိပွင့်ချပ်ငါးခုတို့သည် ဖယောင်းတိုက်ထားသည့်နှယ် ခပ်မာမာဖြစ်သည်။ ဝတ်ဆံများကိုမူ မမြင်ရ။ ရနံ့မှာ သင်းသည်ဆိုရုံမျှသာ။

အပင် အလတ်စားမျိုးဖြစ်သော လက်ထုတ်ပင်၏ အစိမ်းရင့်ရောင် အရွက်ကြီးများသည် ခြောက်လက်မမှ ဆယ့်နှစ်လက်မခန့်အထိရှိသည်။ အကြောများထင်ရှားသည်။ အသီးမှာ ဗုသီးနှင့် တူ၍ တပေခန့်ရှည်သည်။ အညိုရောင် အစေ့များ ရှိသည်။

ခိုင်ပန်းစုံ

လက်ထုတ်ပင်သည် ဆေးဖက် ဝင် သည်။ အထူးသဖြင့် အမြစ်နှင့် အခေါက်သည် ဝမ်းကိုက်ပျောက် ဆေးအတွက် အသုံးဝင်လှသည်။ လက်ထုတ်ကြီးနှင့် လက်ထုတ်သိမ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ ဆေးဖက်ဝင်ရာ၌ နှစ်မျိုးလုံးအကျိုးတူဟု ဆိုကြသည်၊ လက်ထုတ်သိမ်သည် အရွက် ပို၍သေးပြီးလျှင် အပွင့်အရောင်တွင် အနီရောင် နှောသည်။

လက်ထုတ်ပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသစ်တောများ၌ အပေါက်အရောက်များသောအပင်မျိုးဖြစ်သည်။ ပေါက်ရောက်ဖြစ်ထွန်းလွယ်၍ မီးလောင်ခံရသည့်တိုင်အောင် ပြန်ပြီး ရှင်သန်လွယ်လေသည်။

တပွဲတပွဲ

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ ၁၈၅ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/